

[Handelsministeren.]

lade ansøgerens økonomiske forhold kritisk vurdere, inden der eventuelt gives bevilling, og det er derfor min tanke, at det særlig må fremhæves i de retningslinier for behandlingen af bevillingssansøgninger, der ifølge lovforslaget skal udarbejdes, at ansøgerens økonomiske situation, herunder finansieringsplanen for den påtænkte virksomhed, nøje må undersøges og bedømmes. I forbindelse med de øvrige forhold af betydning for, om en ansøgning om bevilling vil kunne imødekommes, vil dette efter min opfattelse betyde en hensigtsmæssig skærpselse af mulighederne for at give alkoholbevilling ud fra samfundsmæssige og ædruelighedsmæssige synspunkter.

3) Af landsbevillingsnævnets redegørelse af 6. august 1976 og de fra nævnet senere modtagne oplysninger vil fremgå, at der i tiden fra lovens ikrafttræden den 1. april 1970 og indtil udgangen af februar 1977 er afsagt i alt 223 kendelser i ankesager. I 129 af disse tilfælde er den lokale bevillingsmyndigheds afgørelser omgjort. Siden 1970 er der landet over udstedt eller fornyet godt 6.000 bevillinger – den normale gyldighedsperiode er som bekendt 8 år – hvilket vil sige, at 2,1 pct. af bevillingerne støtter sig på kendelser afsagt af landsbevillingsnævnet. 60 pct. af de af landsbevillingsnævnet på dette grundlag meddelte bevillinger er udstedt med begrænsning og fortrinsvis med den begrænsning, at der af stærke drikke kun må serveres øl.

Jeg tror, man vil være enig med mig i, at dette resultat af landsbevillingsnævnets snart 7-årige virke ikke kan siges at have forrykket kompetencen ved bevillingsudstedelsen. Heller ikke tror jeg, at nævnets praksis kan siges at have haft ædruelighedsmæssigt uheldige konsekvenser.

En stor del af kritikken mod ankeinstansens virksomhed skyldes formentlig den hidtidige mangel på detaljeret vejledning om, hvorledes bevillingsordningen bør administreres. Dette har så resulteret i afgørelser på det lokale plan, som ankeinstansen ikke har kunnet finde holddepunkter for i lovgivningen. Den ombudsmandsafgørelse, der lå til grund for handelsministeriets cirkulære af 4. marts 1974, har i denne forbindelse været af betydning.

Ved den tidligere omtalte præcisering af retningslinierne for bevillingsudstedelsen tror jeg, at der vil blive mulighed for, at en stor del af den rejste kritik vil forstumme.

I den af folketingets erhvervsudvalg den 21. maj 1976 afgivne beretning over det af medlemmer af kristeligt folkeparti fremsatte forslag til ændring af restaurationsloven er det udtalt, at flertallet i udvalget gerne ser, at det overvejes, at lovgivningen i videst muligt omfang tillægger kommunalbestyrelsernes opfattelse af, om bevilling bør gives eller ikke, en ganske særlig vægt, og i konsekvens heraf foreslås, at det ved indsættelse af et nyt stk. 2 i § 13, jfr. lovforslagets § 1, nr. 5, fastsættes, at afgørelser, der er truffet af en kommunalbestyrelse med alle tilstedeværende medlemmers stemmer, kun kan ændres af landsbevillingsnævnet ved en afgørelse, hvorom samtlige medlemmer er enige.

Med dette forslag har jeg forsøgt på én gang at være i overensstemmelse med udvalgsflertallet og at opretholde princippet om, at tilstedeværelsen af en ankeinstans omfattende hele landet er det bedst egnede middel, her som på andre lovgivningsområder, til at tilvejebringe en rimelig grad af ensartethed i administrative afgørelser. Erfaringer fra mange områder viser, at borgerne har forventning herom.

I sin beretning har erhvervsudvalgets flertal yderligere givet udtryk for, at man gerne ser en stramning af bestemmelserne vedrørende kravene til bevillingshavere. Forslagsstillerne fra kristeligt folkeparti mener, at man for at kunne få alkoholbevilling bør have »kendskab til alkohols virkninger«, medens Tjenerforbundet og Centralforeningen finder, at de gældende personlige betingelser bør suppleres med krav om »ren straffeattest« og »erhvervskompetence, der giver bevillingshaveren fornøden faglig baggrund til at drive den pågældende forretning«.

Selv om jeg naturligvis gerne ser, at adkomsthavere er i besiddelse af den bedst mulige faglige uddannelse, finder jeg dog, at specielle uddannelseskrav for erhvervsudøvere inden for denne branche ville være stridende mod fundamentale erhvervspolitiske principper, hvorefter særlig uddannelse ikke er en betingelse for at udøve et erhverv, medmindre helt specielle forhold betinger det. Den autorisation, som er knyttet til visse former for erhvervsudøvelse – f. eks. ejendomsmægler, statsautoriseret henholdsvis registreret revisor, translatør og tolk – giver således ikke de pågældende eneret på udøvelse af vedkommende erhverv, men er alene en bekræftelse af, at de pågældende har bestået en særlig prøve og her-